

Prædiken 2.s.i fasten d.28.februar 2021 kl. 10.
Pga corona: kort gudstjeneste med kun 1 salme sunget
solo: 163 efter prædiken. Som prælude: HS 18

Bøn:

Fordi vi er i faste-tiden, handler fortællingerne til disse søndage om at blive prøvet. Om at fristes.

Der skal tages et valg. Ikke et nemt eet, - men der skal vælges.

Sidste søndag var det Jesus, der blev prøvet og han var alene. I dag vil mit tema være, at der er flere, der bliver prøvet: der er kvinden, der er disciplene og så er der Jesus. Og til sidst: hvilke spørgsmål det stiller os.

1)Først er der kvinden, moderen til et barn, der er alvorligt syg, - ja, kvinden er allerede prøvet så meget, så hun faktisk er ved at komme ud på den anden side, - og med det mener jeg, at hun er dér, hvor der ikke længere er nogen tøven og tvivl; her er kun panik og viljestyrke tilbage.

At blive prøvet, når noget voldsomt og alvorligt er på færde har forskellige tidspunkter eller faser: Der er modgangen/chokket, hvor noget slemt sker, er i gang, - det går op for én - med tøven og uvirkelighed: hvad skal jeg gøre? hvad kan jeg gøre? hvad må jeg gøre? – Så er der fristelsen til at give op og lade det gå som det kan, lade stå til. Og endelig kan der så komme en kamp-vilje: en energi, der kommer fra den del af panikken, at “nu må det bære eller briste”- nu lader jeg alle forbehold, høfligheder, og andet vraggods fra min opdragelse bag

mig; for nu kæmper jeg og jeg gør det (!) for det er for andre end mig selv.

Sådan ser jeg denne kvinde, denne mor

Som en so, der beskytter sine smågrise.

Som går lige på; afmagten er forbi, hun går i clinch med Jesus og vender hans egne ord imod ham. Indtil hun får sin vilje, at barnet bliver reddet.

2)Også disciplene bliver prøvet: for kan de tillade, at kvinden kommer med sit krav. En kvinde, en fremmede er jo taget over grænsen - en ikke-jøde? Skal hun have lov til at forstyrre, skal hun have adgang til deres mester ? Hvilken ret har hun til det?

De er det “lette sted”, det, de prøves på, for de har ikke noget i klemme. De står som dørvogtere, ser på, - de er en slags tanke- og adfærds-politibetjente, der vogter over deres guddom. De har ikke noget i klemme, andet end deres meninger og holdninger. Det er gratis for dem at holde hende væk og beskytte Jesus, for det koster dem ikke noget, i deres eget liv. Derfor er det en gratis omgang, - og de kan bekræfte hinanden i, at de gør det rigtige ved at holde hende væk fra Jesus.

De bliver prøvet - men det er på et ufarligt plan.

I begyndelsen i hvert fald.

Det, de prøves på, er vi (som en slags disciple) blevet prøvet på lige siden, nemlig: hvem der har adgang til at hive fast i gud og kræve et svar? Og hvordan det må foregå? Det er en prøve for alle kristne: om vi ser os selv som dørvogtere? Nogle, der ser på og på afstand vurderer, hvem der kan lukkes ind og hvem, der kan

holdes ude. Og endda ikke bare her i livet, men også dørvogtere til det hinsides(som debatten går igen). Sådan nogle, der ikke har noget i klemme andet end holdninger og ja: teologisk forfængelighed.

3) Og endelig, også Jesus bliver prøvet – for hvad er det, han skal ?- og hvem er han? Og hvem vil han være?

Hvor langt rækker guds godhed?

Han falder med et brag ! - når lige at rette op. Men det er kun, fordi kvinden ikke giver op.

Da Jesus bliver fristet i ørkenen er han alene.

I ørkenen slås han med sig selv.

Men her slås han med en anden. Ikke med en teoretisk gud. Ikke med sin egen identitet. Men med et andet menneske. Fordi en tredje, kvindens barn, er alvorligt syg.

Nu er det virkeligheden, der er på spil. Ikke et tankespind eller teologiske spekulationer.

Og derfor skal denne her kanaanæiske kvinde have tak!

Fordi hun brager ind i et lukket kredsløb af fromhed.

Hun bringer virkeligheden ind i et teoretisk trossystem, som denne her gruppe mænd kom til landsbyen med. De troede, de havde ret. De holdt sig jo indenfor et agtværdigt trossystem med dogmer, gudsforestillinger og etik. De mente måske også, at de var noget særligt, for de var jo kaldet og de havde ofret noget: forladt deres hjem og fiskerbåde.

I deres liv havde de oplevet noget skelsættende og noget nyt. Holder de så meget fast i det, at de ikke kan røkkes

til også at give en fremmede kvinde plads?

Hvad kan deres tro rumme, og bruges til, når der ligger et sygt barn? Når der er en grædende og rasende mor?

Det blev de første disciple prøvet på. Og det bliver vi stadig prøvet på. Om vi har øje for den lidende? Uanset hvem de er, hvor de bor og hvordan de opfører sig og hvordan de tror.

Eller om vi holder fast i et eller andet teologisk argument om 'hvem der er med' og hører til flokken, og hvem der ikke kan have adgang. Eller mener, at den lidendes lidelse nok ikke er så slem, som personen selv synes. Eller at det ikke har noget med os at gøre.

Ja der er mange argumenter, der frister til ikke at have ansvar for sådan en rasende og grædende, syrisk mor.

Men fortællingen om hende bliver ved med at stille os spørgsmålet: "Holder jeres fromhed når virkelighedens nødlidende banker på?"

Der er flere der bliver prøvet i dagens lille fortælling.

Og der sker også flere underfulde ting.

Jesus lader sig omvende, kvinden ændrer ham, - det er det ene under.

Barnet bliver rask, - det er det andet under.

Jesus giver kvinden den agtelse og den kredit, som hun fortjener, - det er det tredje under.

Det fjerde under? Ja, om der skete det fjerde under, at disciplene lod sig omvende og hen ad vejen gav plads til kvinder og udlændinge, grædende mødre og syge børn i deres teologi og medfølelse, det ser det ud til, når vi ser de forskellige skrifter i ny testamente.

Men det væsentlige er, om vi lader os omvende på samme måde.

Det er et under, der sker, hver gang vi tør se sorgen i en grædende mor, - og så gør alt hvad vi kan for at hjælpe, uanset hvad vi ellers havde tænkt os. Og ment.

Og der skal mod til at turde se nøden i en andens øjne.

Hver gang vi ser et nødstedt barn og hjælper, så sker der et under, - selv om vi som samfund havde bekræftet hinanden i ikke at gøre noget.

Det er et under, hver gang et menneske får hjælp.

Det er et under, når mennesker kommer så meget ud over sig selv, at vi tør høre andres gråd.

Og det er et under, når vi hjælper. Træder til og gør hvad vi kan.

-Hvor ved jeg det fra? fordi sådan opleves det, når det er os selv, der får hjælp. Når vi bliver set.

Det er underfuldt. Hver gang.

Amen